

РЕШЕНИЕ

№ 21266

гр. София, 20.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДС

Миро

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разглежда дело номер **1523** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мирослава Йорданова-Великова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба от В. И. И., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. Н. срещу Решение № 5350/11.12.2024 г., постановено по НАХД № 14754/2024 г., по описа на Софийския районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/, 111-ти състав, с което е потвърден Електронен фиш, серия К № 9249737, издаден от СДВР, с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 100 лв., за извършено нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от с.з.

Иска се отмяна на оспореният акт, като неправилен - постановен при съществени процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон. Жалбоподателят се позовава на оплакванията, посочени в жалбата депозирана пред СРС при оспорването на процесния фиш. Отделно се твърди нарушение на съдопроизводствените правила при постановяване на оспореното решение, изразяващо се в неправилно установяване на фактите, обосновали издаването на ЕФ. Сочи се, че в атакуваното решение не е обективизирана извършената от съда дейност по събиране, оценка и анализ на приобщените доказателства.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се

представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище, че атакувания съдебен акт е правилен и законосъобразен.

Административен съд – София - град, XIX касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Съобразно чл.218 ал.1 и ал.2 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само по наведените в жалбата касационни оплаквания, като за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, следи служебно. Съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка:

На 25.04.2024 г. в 14:49 часа в [населено място], по [улица], срещу пощенска станция 1784, с посока на движение от [улица]към [улица]е засечена скоростта на движение на МПС „БМВ Х 5 Х Д. 40Д“, с регистрационен номер СВ 7272 РВ. Отчетена е скорост на движение 72 км/ч, при разрешена 50 км/ч или превъзхождение с 22 км/ч. Като собственик, на когото е регистрирано МПС/ползвател е жалбоподателят В. И.. Въз основа на тези данни е издаден електронен фиш от СДВР за налагане на глоба в размер на 100 лева на собственика на автомобила за нарушение по чл. 21, ал.2,вр. с ал. 1 от ЗДвП.

Описаната фактическа обстановка решаващият състав на съда е установил въз основа на съдържащите се в приобщената по делото административнонаказателна преписка доказателствени материали, а именно: разпечатка от техническото средство за регистрирани нарушения на максимално разрешената скорост, протокол за проверка, писмо от БИМ, справка за водача, заповеди, снимков материал и другите приложени писмени доказателства.

За да потвърди ЕФ СРС е приел, че В. И. от обективна и субективна страна е нарушил разпоредбата на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 ЗДвП, за което законосъобразно и е наложено административно наказание.

Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.

Разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП урежда максималните скорости на движение, с които водачите на МПС следва да се съобразяват, при движение в населено място и извън него, съобразно категорията МПС. Отклонение от това правило е въведено в ал. 2, в която е посочено, че когато стойността на скоростта, която не трябва да се превъзхожда, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая не е спорно, че участъкът от пътя, по който е управлявано процесното МПС е бил с ограничение от 50 км.ч. Възраженията на касатора, че няма знак за ограничение на скоростта са неоснователни. След като е в населено място и няма знак, който да сигнализира за скорост различна от посочената в ал. 1, то разрешената максимална скорост за движение в населено място е 50 км.ч.

Измерената величина на скоростта, с която е управлявано процесното МПС е 782 км.ч.,

т.е. налице е 22 км.ч. превишение. Скоростта е установена с АТСС АРН САМ S1 120ССА7, за което е представено Удостоверение за одобрен тип №17.09.5126. Следва да се отбележи, че в цитираното удостоверение е посочено, че е със срок на валидност 07.09.2027 г. Следователно средството може да бъде използвано за измерване на скоростта. Единственото условие е АТСС АРН САМ S1 120ССА7, с която е констатирано нарушението да е преминала метрологична проверка, а в случая такава е извършена на 11.03.2024 г., видно от протокол № 029-СГ-ИСИС. Всичко изложено обосновава извод, че към датата на използване на АТСС АРН САМ S1 120ССА7/25.04.2024 г./, същата е била в период на валидност на извършената метрологична проверка.

Юридическите факти, обуславящи ангажирането на административнонаказателната отговорност на касатора са безспорно установени, субсумирани са под съответните материалноправни норми, а при издаване на ЕФ не се констатира съществени нарушения на процесуалните правила, поради което изводите на съда за законосъобразност на издадения електронен фиш са правилни.

При постановяване на оспореното пред АССГ решение не са осъществени релевираните с жалбата касационни основания или други, сред тези, за които касационната инстанция следи служебно-чл.348, ал.1, т.2 НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, вр.чл.218, ал.2 АПК: съществени процесуални нарушения, свързани с правораздавателната власт на СРС, законността на състава, дължимата за съдебното решение писмена форма и нейните реквизити, както и със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Предложената от СРС аргументация е съответна на фактическите установявания по делото и отговаря на възраженията на жалбоподателя, които са отправени и в касационната жалба. Поради това, касационната инстанция намира за ненужно да я преповтаря, като на основание чл.221, ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение. Следва да бъде посочено и това, че решението на СРС е в съответствие с вече трайно формираната практика на АССГ по въпросите, повдигнати с касационната жалба, с която касационният състав се съобразява.

По изложените съображения, оспореното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 5350/11.12.2024 г., постановено по НАХД № 14754/2024 г., по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 111-ти състав.

ОСЪЖДА В. И. И., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място],[жк],№7,ет.15,ап.16 да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

Решението е окончателно.

